

Stopy

ŘÍJEN 2023

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy



PŘEČTĚTE SI:

- o křtu a o tom, jak vnímáme jeho význam
- rozhovor o cestě Dominiky Moulíkové k víře a ke křtu
- jak Bůh působí v životě Viktora Tomka
- o účasti mladých z naší farnosti na SDM v Lisabonu
- vzpomínky paní Marie Obermajerové

Křest Dominiky Moulíkové v líšnickém kostele Všech svatých, foto J. Lízner

Zápis ze zasedání Pastorační rady Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy (zkráceno)

1. Zpráva o činnosti členů Pastorační rady za dílčí agendu

Daniela Feltová (Stopy, katecheta)

- Informace o redakci Stop – abdikace Z. Lackové – osloven J. Pšenička jako poradní hlas v redakční radě a K. Peroutková (s členstvím v redakční radě souhlasí) – pokusí se vymyslet novou rubriku, od října rubrika – Farníci vzpomínají – p. Obermaierová z Líšnice.
- Tiskne se 90 čísel, vysoké náklady na grafiku a tisk, příspěvek je dobrovolný, pokryto z nedělních sbírek.
- Biblické postavičky začnou opět v Líšnici i Mníšku.
- V jednání je pobyt mládeže (včetně těch, co se připravují na biřmování) u sester Boromejek v Prachaticích – po dohodě s mládeží bude stanoven termín.
- Od září proběhne výuka náboženství pro děti ve 3 skupinách, dále příprava biřmovanců a příprava na 1. svaté přijímání.

Petr Večeřa (Líšnice)

- Stále pokračuje úprava hřbitova v Líšnici – ponechat neoznačené hroby, vysypat je kačírky, aby šlo kolem dobře sekat (není dostatek místa v bio popelnici). Plánuje se společná brigáda, aby práce rychleji pokročila.
- Zvony – nutná revize a oprava.

Pavlaína Boháčová (Líšnice)

– informace podal P. Jan Dlouhý

- Zadní stěny kostela, kde probíhá povídání nad biblickými postavkami + u oltáře – nutné obnovit omítku uďelat i sanační cca do 1 metru – M. Sedlák se pokusí domluvit zedníka – zatím se nepodařilo nikoho sehnat.
- P. Jan Dlouhý znovu zopakoval, že fara v Líšnici se neprodává, ani není v budoucnu žádný takový úmysl. Smlouva o pronájmu obci zatím nepokročila. Připravuje AP ve spolupráci s obcí.
- Nabídka M. Kose na prověření elekt-

roinstalace (jističů v sakristii).

Alexandra Merunková (Stopy, chrámový sbor)

- Chrámový sbor – proběhne setkání po prázdninách, plánuje se soustředění v Rožmitále.
- Rybova mše vánoční v Líšnici při mši sv. – je o to velký zájem – nutné probrat s panem Jaroslavem Novákem, jestli opět zorganizuje.

Monika Umlášková (Charita)

- Dosud nepřišly peníze z Arcidiecézní charity (Tříkrálová sbírka), několikrát urgováno.
- Pozvánka na koncert Arcidiecézní charity – 31. 10. 2023 od 19:00 hodin ve Smetanové síni Obecního domu..
- Probíhá projekt pomoci Ukrajině – kroužky v Městském kulturním středisku, psychologická poradna.
- Město zajišťuje potravinovou sbírku, Monika dodává potraviny i drogerii dle potřeby z Potravinové banky

Jiří Rom

- Pozitivní reakce od rodičů a dětí na letošní farní tábor (velká podpora od „mládežníků juniorů“) – 13. 10. 2023 – promítání fotek pro rodiče, zhodnocení tábora, mládežníci „senioři“ vytvořili betlém – chtějí ho umístit do kostela, hledá se vhodné místo – pravděpodobně na bočních oltářích.
- Mládežnické spolčo – bude se scházet nejspíš ve čtvrtek, plánují víkendovku – 16. 9. – po Českém Krasu, mše sv. v Tetíně.
- Světové dny mládeže v Lisabonu – záměr uskutečnit promítání (zhodnocení) v sále Oázy – zážitky, svědectví – zatím není stanovený termín.

2. Informace o činnosti ekonomické rady, případně projednání bodů z jednání ekonomické rady určené k projednání v pastorační radě

Ekonomická rada se schází dle aktuální potřeby a řeší především finanční

soběstačnost farnosti (pronájmy, prodeje nebo směny pozemků).

29. 6. proběhla schůzka s generálním vikářem P. Balíkem – diskuze ohledně investiční akce – protihlukový val + výstavba cca 30 garáží. Dále směna části farních pozemků pro výstavbu svazkové školy. Zlatý vrch – jedná se s AP o koupi pozemku od pana Knotka. Dále proběhne jednání o úpravě územního plánu – farní pozemek za Penny k dálnici – změni se náplň pozemku na zeleň (bude tam pravděpodobně mokřad).

3. Informace o plánovaných úpravách ve farnosti

- Úklid v kostele v Mníšku – návrh obnovit měsíční služby po rodinách, popř. si rodina může někoho z farnosti přizvat na pomoc.
- Probíhá rekonstrukce lavic v kostele sv. Václava, 1. etapa bude stát 375.000 Kč, celkem 1 mil. 80 tisíc Kč bez DPH včetně řezbářských prací. Nyní bude dokončeno pódium – zakázku zajišťuje pan Hanč z Třebotova – září-říjen bude hotova 1. část. Od 15. září budou již některé lavice hotové – v další fázi nutné podchytit, aby probíhala rekonstrukce po menších částech.
- Liturgickou komisí byl schválen nový oltář – obětní stůl včetně ambonu do kytského kostela – stávající je napaden červotočí, návrh byl zadán sochaři Váňovi, bude vytvořen z bílého mramoru, sokl ze sliveneckého mramoru, celkem 870 000 Kč. V plánu je zhotovit oltář do Vánoc, bude také opravena propadlá podlaha. **Zatím dále nepokročilo.**
- Národní galerii byl zapůjčen obraz sv. Máří Magdaleny, od září 2023 umístěna fotokopie obrazu – **diskuze, kam po vrácení originálu umístit fotokopii obrazu** – nejspíše na Skalku do kostelíku sv. Máří Magdaleny
- Během června proběhla v kostele v Mníšku úprava oltářního stupně a byl zakoupen a instalován nový lepší koberec. Vše stálo 80.000 Kč – **pozitivní reakce.**

Financování farnosti

Milí farníci,

dovolte mi, abych navázal na můj poslední příspěvek, kde jsem popisoval situaci, která nastala po roce 2013, kdy vstoupil v platnost zákon o církevních restitucích. Církví byl částečně navrácen majetek, nebo jsou postupně vypláceny tzv. náhrady za nevydaný majetek. Všechno toto vede k tomu, že církve, potažmo farnosti, jsou nuceny se více zajímat o svoje vlastní hospodaření. V roce 2030 stát přestane hradit platy duchovních a v roce 2043 dojde definitivně k ukončení všech vyplácených náhrad za nevydaný majetek, tj. de facto dojde k úplné odluce státu od církve.

Naše farnost patří pod Arcibiskupství pražské. Hospodaření Arcibiskupství je zatím v deficitu. Na druhou stranu je potřeba říct, že tento deficit se každý rok snižuje. Arcibiskupství má jasný dlouhodobý plán a strategii, jak chce postupně dosahovat vyrovnaných rozpočtů. Ale o tom snad někdy příště.

Pojďme se ale podívat například na hospodaření naší farnosti v roce 2022. Nebudu teď psát o mimořádných příjmech nebo výdajích, o tom pak taky příště. Spíše je to představa o tom, jak farnost financuje svůj provoz.

Můžeme říct, že z celkových příjmů se financujeme z půlky pomocí sbírek a darů a z druhé půlky pomocí nájemného. Jde převážně o nájem z vlastněných pozemků a lesů. Na druhé straně jsou výdaje, a to hlavně na opravy majetku (kostely, kapličky, atd.), provozní činnost (bohoslužebné potřeby, výzdoby, spotřební materiál, administrativa, atd.), energie a v neposlední řadě pastore a pomoc jiným potřebným.

Máme to štěstí, že farnost hospodaří s mírným přebytkem. Malý přebytek ale znamená, že nemůžeme z běžného provozu financovat větší projekty, které by vedly k finanční nezávislosti farnosti. A ta bude čím dál nevyhnutnější. Na straně příjmu není žádná položka, která by šla skokově navýšit. Na straně výdajů je ale rizik více. A to hlavně financování oprav našich kostelů, far a jiných budov. Dále pak nejistota vývoje cen energií atd. Nezbytné výdaje tvoří 80 % všech výdajů. Tyto výdaje



Kytínský kostel z ptačí perspektivy

foto P. Dušek

budou určitě narůstat ve světle odluky církve od státu. Spolehat na pomoc Arcibiskupství nejde, protože jak jsem zmínil na začátku, ani jeho financování není v přebytku. Dále je důležité zmínit, že je tady i mnoho farností, které nemají a ani nemohou mít příjmy, které plně zabezpečí jejich provoz.

Úkolem ekonomické rady farnosti je nastavit hospodaření tak, aby v dlouhodobém horizontu byla farnost samo financovatelná. Úkolem farnosti a našeho společenství je pak pastore. Proto se snažíme nastavit provoz farnosti tak, aby nutné výdaje nešly na úkor právě pastore. K tomu je důležitá iniciativa nejen nás, ale i spolupráce s Arcibiskupstvím pražským, s kterým o těchto věcech často jednáme.

Za ekonomickou radu farnosti Maroš Palidrab

Příjmy		Výdaje	
Sbírky a dary	52 %	Opravy	36 %
Nájem a pacht	44 %	Provozní	30 %
Ostatní	4 %	Energie	16 %
		Pastore a dary	18 %

VRANOV U BRNA – MARIÁNSKÉ POUTNÍ MÍSTO, PAULÁNSKÝ KLÁŠTER, HROBKA LICHTENŠTEJNŮ, DUCHOVNÍ CENTRUM.

Zde jsem absolvoval kněžské exercicie začátkem srpna. Píši o tom pár řádek, protože toto místo má něco společného s Mníškem pod Brdy, a to pana faráře Františka Janků (působil zde v letech 1955 – 1969), a Vranovské jesličky.

V malebné krajině za severním okrajem Brna, kterou dříve pro její krásu a charakter nazývali Moravským Švýcarskem, nelze přehlédnout kostel Narození Panny Marie s přilehlým klášteřem a hrobkou. Roku 1240, v době, kdy střední Evropu ohrožoval vpád Mongolů, se zde na přímělu Panny Marie uzdravil zemský maršálek Vilém z Rožmberka, postižený slepotou. Na místě zjevení nechal z vděčnosti postavit malý dřevěný kostelík. Během středověkého období přibyla řada dalších zázraků. Místo se stávalo cílem poutníků z různých míst.

V roce 1622 začali donátoři poutního místa – kníže Maxmilián z Liechtensteinu a jeho manželka Kateřina – se stavbou nového poutního chrámu. Chtěli vystavět pro Pannu Marii velkou a krásnou svatyni a vybudovat při kostele i místo posledního odpočinku pro zemřelé členy rodu Liechtensteinů (dnes je v ní pohřbeno asi 50 příslušníků knížecího rodu). Následně byl vybudován i paulánský klášter nazvaný Aula Dominae – Dvůr Paní.



Vranovské jesličky

Zatím co mohl poutní chrám Panny Marie po staletí nerušeně sloužit svému účelu, přilehlý klášter bratří paulánů měl pohnutý osud. V r. 1784 bylo společenství bratří na základě Josefínské reformy rozpuštěno, klášter byl vyrabován, rozprodán a z velké části zbořen. Zůstalo jen jedno křídlo budovy, které sloužilo jako fara. V r. 1992 se na Vranov vrátili po 208 letech bratři pauláni z Itálie a navázali na tradici své přítomnosti na Vra-

nově. Začala výstavba konventu a Duchovního centra, kde se konají exercicie, duchovní obnovy, konference, semináře – nejnovější vranovský „zázrak“.

Lákavou atrakcí jsou pro mnoho příchodících celoročně přístupné Vranovské jesličky, jejichž figurky ze dřeva vyřezal akad. sochař F. Bartoš v letech 1946 – 1950. Později byly doplněny o mechaniku a hudební automat s koledami. V letech 1958 – 1969 byly ukazovány postupně v kostelích v Komárově u Žlutic, ve Vejpřtech a v Mníšku pod Brdy. V roce 1970 byly zpřístupněny v kapli vranovského kostela. Na tabulce v kapli je uvedeno: Vranovské jesličky daroval poutnímu chrámu Panny Marie na Vranově u Brna František Janků, bývalý kaplan na Vranově (1933 – 1935), nyní kněz – důchodce na Vranově u Brna. K tomu musím doplnit aktualizaci: Otec František Janků zemřel 5. 6. 1979 a je pochován na vranovském hřbitově. R.I.P. Během působení na Mníšku se zasloužil o záchranu památek ze Skalky, kterými se dnes můžeme pochlubit v kostele sv. Václava i na Skalce. Prosím věnujte mu modlitbičku s prosbou, aby na nás dohlédl a přimluvil se v nebičku.



Hrob otce Františka Janků

P. Jan Dlouhý

SVATOVÁCLAVSKÉM POSVÍCENÍ

O letošním svatováclavském posvícení potěšily děti i rodiče kolotoče, střelnice, jarmark s dobročinným bazarem, ale především oblíbená pohádka. Všem pořadatelům patří velký dík.

Foto Libor Kálmán



SVÁTOST KŘTU

Svatý křest je základem celého křesťanského života, vstupní branou k životu v Duchu a branou, která otvírá přístup k ostatním svátostem. Křtem jsme osvobozeni od hříchu a znovuzrozeni jako Boží děti, stáváme se Kristovými údy. Jsme přivtěleni k církvi a stáváme se účastnými jejího poslání. Pán Ježíš apoštolům přikázal: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal.“ (Katechismus katolické církve, čl.1213)

Základním předpokladem pro přijetí křtu bylo od počátku vnitřní obrácení a víra v Ježíše a jeho poselství. To však nebylo považováno za výsledek vlastního rozhodování jako spíše za dar milosti. Svědčí o tom Kristův výrok u evangelisty Jana (Jan 6,44): „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal...“ Je tomu tak jako ostatně vždy: Bůh nás volá a na nás je, abychom se rozhodli, přijali pozvání a vykročili k Bohu.

Kdo se tedy obrátí a pilně vírou ke Kristu, je křtem vtělen do církve a stává se příslušníkem Božího lidu. Toto přivtělení k lidu Božímu je současně vstípením v Krista. A spojení s Kristem je tak hluboké, že pokřtěný je vtažen do spásného tajemství smrti a vzkříšení našeho Pána a má účast na velikonočním tajemství. Apoštol Pavel to vyjadřuje takto: „Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života“ (Řím 6,4). Křest je tak branou k novému životu, je novým zrozením.

Spásným účinkem křtu je, že ruší odloučení pokřtěného od Boha, působí tedy prominutí všech hříchů včetně hříchu dě-

dičného. Bůh věnuje pokřtěnému lásku, kterou miluje svého Jednorozeného, takže pokřtěný je dítětem Božím, bratrem Kristovým. Život pokřtěného se naplňuje novým smyslem a nadějí na věčný život.

S pokřtěným se tedy děje velkolepá proměna. Jak už bylo řečeno, tato tajemná proměna v součást tajemného těla Kristova závisí na osobním obrácení a přilnutí ke Kristu. Toto rozhodnutí může dospělý učinit sám. Víme z dějin, že v době prvotní církve byli křtění převážně dospělí, a víme také, že jejich rozhodnutí bylo pečlivě zkoumáno. Avšak už v křesťanském starověku byly křtěny děti, nemluvnátka. Proto se vyvinuly dva různé obřady – jeden byl užíván při křtu dospělých, druhým byly křtěny děti.

Mnozí dnes položí otázku: „*Je správné, že se v katolické církvi nyní křtí převážně malé děti?*“ Nikdo nebude pochybovat, že dítě má určitá práva už před svým narozením, a zrozením samotným se stává nejen příslušníkem rodiny, v níž přišlo na svět, nýbrž i národního a státního společenství, k němuž patří i rodiče dítěte. Nikdo to nepovažuje za nenormální. I když nemluvně nemůže ještě plnit povinnosti, které vyplývají z příslušnosti národní nebo státní, má v této společnosti práva, která mu nemohou být upřena. Obdobně je tomu při zrození, kterého se mu dostane křtem. Je docela přirozené, že rodiče, kteří jsou členy církve, chtějí, aby dítě náleželo témuž společenství. A rodiče jsou i ručiteli, že dítě bude jednou tomuto společenství náležet vědomě. Jestliže se však v budoucnu rozhodne proti přání svých rodičů, bude to už na jeho odpovědnosti. V rámci náboženské a osobní svobody mu v tom nebude možné bránit. Avšak fakt, že k církvi bylo platně přivtěleno, zůstane neotřesen. (Nelze „odekřtít“)

Křest je neobyčejně vzácná setba a z ní má vyrůst strom ne-
soudící bohaté plody křesťanských ctností. Rodiče mají vytvořit prostředí, v němž bude moci vzácné semeno křtu vzklíčit, růst a přinést plody. Proto také mají o křest požádat oba rodiče, oba se na křest připravit a společně vychovávat v milosti, které se jejich dítěti dostává. Rozhodně nemá být důvodem ke křtu jen přání prarodičů nebo příbuzných bez odpovědného rozhodnutí rodičů.

Ze křtu každého člověka se raduje celá církev – celé tělo Kristovo, raduje se tedy také místní křesťanské společenství. Proto při křtu jsou přítomni zástupci tohoto společenství – kmoťi. Křest má být udělován tak, aby mohla celá křesťanská obec přispět k výchově svou modlitbou, obětí a také vytvářením takového křesťanského prostředí, ve kterém by se oné něžné květinice, křtem zasazené, dobře dařilo.



Křest Dominiky Moulíkové

foto J. Lízner

P. Jan Dlouhý

Hlavním tématem tohoto čísla Stop je křest. Svátost, která je zřejmě největším Božím obdarováním v našem životě, jak potvrdily i odpovědi v naší anketě. Letos v červnu byla v líšnickém kostele pokřtěna paní Dominika Moulíková. Přináším vám rozhovor o její cestě k víře a ke křtu.

Můžeš se nám na úvod krátce představit?

Žijeme s manželem, třemi dětmi a border kolii v Masečíně u Štěchovic. Teď jsem už osmým rokem na mateřské dovolené, předtím jsem prodávala v antikvariátu, překládala z angličtiny a dobrovolničila v mediálním oddělení Greenpeace. Také ráda píšu a dá-li Bůh, do konce roku vypustíme s mým mužem do světa mou první dobrodružnou knížku pro děti, kterou si budeme sami vyrábět. Když mám čas, nejraději čtu. Knihy mě vlastně provází celý život, můj táta je antikvář a děda byl spisovatel, takže jsem knihami byla obklopená odmalinka. Mojí nejnovější vášní je malování putovních kamínků.

Měl v tvé rodině někdo blízko k víře?

Ne. Pocházím z vírou zcela nepolíbené rodiny.

A kdo tě tedy k víře přivedl?

Moje cesta k víře byla trochu delší, trvala několik let a pomohlo mi na ní několik lidí. Ten úplně první byl můj muž. On sám pochází také z nevěřící rodiny a k víře dospěl někdy v pubertě. Když jsme se poznali, neměl ještě tu praktikující stránku zažitou a nepatřil do žádného společenství. Do kostela začal pravidelně chodit až někdy před svatbou, v té době se nechal i biřmovat. Svatbu jsme měli v kostele, protože pro něj jiná možnost nepřicházela v úvahu. Předtím jsme docházeli na takovou tu přípravu s panem farářem.

A kam jsi chodila na přípravu?

Manžel je z Barrandova, který byl tehdy spravován z farnosti sv. Václava na Andělu, kde tenkrát působil p. Petr Bouška, takže jsme chodili k němu. Když jsme se přestěhovali do Masečína, manžel začal chodit do kostela nepravidelně a ani mne se nesnažil nijak evangelizovat. Narodil se nám nejstarší syn Karlík, a dva a půl roku poté dcera Majda, obrátili jsme se tedy znovu na pana faráře Boušku a nechali je pokřtít. A pak se

konečně začalo pomalinku něco dít. Jak totiž Karlík rostl, můj muž začal naléhavěji cítit potřebu brát ho s sebou do kostela a ono je přeci jen trochu divné, aby tatínek chodil a maminka zůstávala doma. Takže se mnou můj muž začal o víře víc mluvit, o tom, že je důležitou součástí jeho života a byl by rád, abych pocho-pila alespoň základy.

Když byl Majdě asi rok, musela jsem na operaci. Přijali mě na Petříně, v nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, a my tehdy nevěděli, jestli to nebude něco vážného, takže jsme měli docela strach. V nemocnici jsem strávila několik dnů a poprvé po několika letech jsem byla vytržena z kolotoče péče o děti, takže jsem měla najednou čas přemýšlet. Přišla za mnou nemocniční kaplanka a moc hezky jsme si spolu popovídaly. Ona vlastně byla tou další důležitou osobou, která mě ve víře popostrčila, abych se začala aktivněji zajímat o Boha. Protože to samé, co jsem předtím slyšela jen od svého muže a o čem jsem měla trochu tendenci pochybovat, protože byl jediný, kdo mi takové věci říkal, jsem najednou slyšela od úplně cizího člověka. Takže když jsem se pak vrátila domů, začali jsme chodit do kostela. Chodili jsme tenkrát ještě do kostela ve Slapech a musím říct, že moje první mše pro mě byla ohromný zážitek. Ta pospolitost, to, že všichni znají slova modliteb a ví, jaký má mše průběh, to na mě velmi silně zapůsobilo. Ještě teď mám husí kůži, když na to vzpomínám. A díky tomu jsme rázem byli dva, kdo si uvědomovali, že je v neděli správné chodit na mši a když se třeba jednomu ne úplně chtělo, tak už tam byl ten druhý, který mu řekl hele, to nejde, musíme jít.

Pak přišel covid a ten nám to všechno zkomplikoval, protože jsem s malými dětmi chodit mezi větší množstvím lidí nechtěla. Manžel pomáhal několikrát týdně ve farnosti s přenosy mší přes internet, ale mezi věřící se mu proniknout nepodařilo. Přemýšleli jsme, jak dál. Muž nejdřív zkusil jezdit do různých kostelů po okolí a mimo jiné jezdil právě i sem do Mníšku. Když odezněl covid, rozhodli jsme se jezdit na zkoušku sem do mníšecké farnosti, do kostela v Líšnici. Najednou to zase bylo úplně o něčem jiném, poprvé v životě jsem zažila ten pocit, kdy mši slaví farní komunita, a já se najednou cítila vysloveně vítaná. Mně vlastně celý život chybělo nějaké společenství, nějaká skupina lidí, se kterými bych se mohla znát,



Dominika Moulíková s dětmi

scházet, na které bych se mohla obrátit, když mě něco trápí, a naopak pro ně třeba něco připravit, s něčím pomoci, udělat někomu radost. Když jsme se v té Líšnici cítili tak dobře, řekli jsme si s mužem, že bychom se mohli pokusit stát se větší součástí mníšecké farnosti. Proto jsem se obrátila na pana faráře Dlouhého a on mě spojil s Luckou Sychrovou, která mě poprvé přivedla na modlitby matek. A tím to vlastně všechno začalo a dovedlo mě to až k rozhodnutí nechat se pokřtít, abych mohla být plnohodnotnou součástí Církve. Když o tom teď přemýšlím, celá ta cesta byla vlastně tvořena lidmi, kteří byli v tu správnou chvíli na správném místě, aby mě posunuli na mé pouti dál, ve chvíli, kdy jsem na to byla připravená. Nelze si nevybavit slova pána Ježíše: „Já jsem ta cesta, pravda a život“.

Čím tě obohacují modlitby matek?

Jé, tak toho je opravdu moc, protože tady je to společenství maminek vážně úplně úžasné. Jsem strašně ráda, že jsem je našla. Krom toho, že jsem získala možnost bavit se se ženami, které taky věří v Boha a mají stejně staré děti jako já a tím pádem řeší podobné situace jako já, tak je to pro mě šance zeptat se na věci, které mě trápí. Ony mi mohou poradit, sdílet se mnou vlastní zkušenosti. Protože katolická rodina zkrátka děti vychovává trochu jiným způsobem než většinová společnost, snažíme se klást důraz trochu jinak a ten hodnotový žebříček je prostě jinak nastavený.

Další věcí je, že každé naše setkání mi pomáhá se vracet k Bohu, stejně jako mi v tom pomáhají nedělní mše. Člověk má tendenci ztrácet se v každodenních problémech, a to ho od Boha vzdaluje. Zejména u konvertitky je strašně potřeba stanovit si nějaký řád, protože jak jsem na to nebyla zvyklá, občas se mi stane, že se jakoby vrátím do těch předkřesťanských dob a tohle mi pomáhá jít tou cestou, kterou jsem si vybrala.

My už od minule víme, že tvým oblíbeným svatým je sv. František, je i tvým křestním patronem?

Ne, není, já jsem si vybrala jméno Marie podle Panny Marie, která mě jako ženu velmi oslovuje. Mně se hrozně líbí její život, její úděl, jak se dokázala Bohu odevzdat, poslouchat ho a nepochybovat. A já se navíc narodila 12. září, kdy má Marie svátek.

Jaké jsou podle tebe výhody a nevýhody křtu v dospělosti?

To je zajímavá otázka. Velkou výhodou určitě je, že jde o vědomé přijetí Pána Boha. Když křtíme dítě, nemůže o tom rozhodnout samo. Výhodou je určitě i to, že jsem byla křtem očištěna od všech předchozích hříchů, to bylo fajn. Nevýhodou je fakt, že jsem celých těch skoro čtyřicet let svého života žila bez vztahu s Bohem, nebo rozhodně bez vztahu, který by byl v pořádku. To pochopitelně všechny zmíněné výhody převažuje.

Jak jsi prožívala svůj křest? Měla jsi nějaký mimořádný zážitek?

Přímo při křtu, i když to bylo celé mimořádný zážitek sám o sobě, jsem nepocítila žádný takový „aha moment“, ale při svém prvním svatém přijímání jsem se téměř rozbrečela. Jako kdyby mi teprve v tu chvíli vlastně došla ta oběť Ježíše Krista, který se za nás vydal.

Milost posvěcující.

Přesně tak, jako kdyby mi to teprve v tu chvíli sepnulo. A od té doby to tak vlastně cítím pokaždé, každou neděli, když jdu ke svatému přijímání. Jako kdyby se mi v hlavě rozsvítilo.

Čeho si na svém křtu nejvíce ceníš?

Cením si především toho, že jsem tu možnost přijmout křest vůbec dostala, že se mě pan farář Dlouhý tak ochotně ujal a dovedl mě až na konec. Nebo spíš na začátek.

Můžeš doporučit nějakou knihu, která tě oslovila a posunula ve víře?

Já se přiznám, že toho ještě tolik načteno nemám. Ke křtu jsem ale dostala hrozně moc knížek od mé kmotry a ostatních maminek, to mi udělalo velkou radost. Nicméně knížky, které jsem četla a které se mi moc líbily, byly od p. Štěpána Smolena, kterého má rád i můj muž. Dostaly se ke mně už v těch mých křesťanských začátcích, vybavuji si, že se mi moc líbila jeho knížka Do boje s růžencem, což je taková útlá brožurka, která mě naučila pravidelně se modlit růženec. Ale i všechny ostatní jeho knihy stojí za to. A pak se mi moc líbila kniha K jádru křesťanství do C.S. Lewise, kterou jsem četla, když jsem čekala našeho nejmladšího. Všechny tyhle knížky se k nám dostaly skrze rodinu mojí kmotry Kateřiny. A právě ona je takovým třetím důležitým člověkem, bez kterého bych se na své cestě ke křtu neobešla. Naši muži spolu kamarádí už od gymplu a nás seznámili, když byl Karlíkovi asi rok. Jezdíváme k nim občas na víkend na Šumavu, kde mají chalupu, která je vlastně bývalou farou. Já díky tomu měla šanci poznat, jak křesťanská rodina funguje. Byla to ona, díky které jsem se přestala o víru zajímat jen kvůli mému muži a uvědomila si, že je Bůh důležitý i pro mě samotnou. Jednou mi řekla větu, která mě zasáhla a snažím se s ní od té doby řídit: „Na každém přátelství je potřeba pracovat a není nic vzácnějšího než přátelství s Bohem.“

*Za rozhovor děkuje
Daniela Feltová*



Křest Dominiky Moulíkové

foto J. Lízner

Anketa – křest

Anketa je tentokrát zaměřena na křest a jeho význam v našem životě. Dotazovaným jsme položili tyto otázky:

1. Byl/a jsi pokřtěn/a jako dítě nebo v dospělosti? 2. Pamatuješ si datum svého křtu a připomínáš si ho nějak? 3. Čeho si na svém křtu ceníš nejvíc?

Karel Moulík

1. Pokřtěn jsem byl 30. června 1984, 51 dní po mém narození.
2. Ne.
3. Pocházím z nevěřící rodiny, o křtu jsem se dozvěděl ze složky s doklady. Byla tam obálka s potvrzením o křtu. Domníval jsem se, že křestní list je synonymum pro list rodný. Teprve kdesi na úřadě jsem zjistil, že jsem jim přinesl jiný papír. Měl jsem tehdy období vzdoru, nedokázal jsem přijmout Pohodu za nejvyšší lidskou hodnotu, jak mě učili, nedokázal jsem jít s davem a dělat některé věci, co se přičily mému svědomí. Jako outsider jsem pohodu necítil a začal jsem toto božstvo nenávidět. Napadlo mě, že moje prababička, v jejíž farnosti se křest konal, to možná měla stejně, když jí stálo za to dotlačit celý zbytek rodiny k takovému činu v době vrcholného temna. Odtud byl jen krok k Evangeliumu a následně tam, kam počínaje svým křtem patřím. Svému křtu vděčím za všechno.



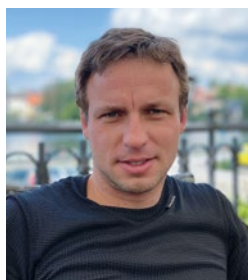
Eva Večeřová

1. Pokřtěná jsem byla jako miminko.
2. Datum si nepamatuji.
3. Křest je pro mě darem, který mi umožňuje mít otevřenou bránu do nebe. Je to první krok a další už závisí na mě a mé cestě životem.



Petr Večeřa

1. Pokřtěný jsem byl jako malé dítě.
2. Nepamatuji si.
3. Křest je pro mě nový začátek. Možnost být členem velké Boží rodiny.



Martina Krejčová

1. Byla jsem pokřtěná jako malé miminko. Ve víře jsem ale vychovávána nebyla.
2. S dětmi si připomínáme výročí křtu. Většinou si uděláme jablíčkový dort, zapálíme křestní svíce, podíváme se na fotky ze křtin. A společně oslavíme, že jsme se narodili pro nový život.
3. Křest je vstupenka do nebe. Skrze Ježíšovu výkupnou oběť nám byl odpuštěn dědičný hřích a můžeme vstoupit. Je na každém z nás, zda tuto nabídku využije, anebo jestli ji nechá propadnout. Bůh nikoho nenutí. Ale nabídka tu je. Půjdu? A já jít chci. Té nabídky si velmi cením.



Jan Krejčí

1. Byl jsem pokřtěn jako malé dítě.
2. Datum svého křtu bohužel neznám, mám z něj jenom dvě fotografie. Ale líbí se mi, že Martina s dětmi si svůj křest každoročně připomínají. Proto bych rád datum svého křtu v budoucnu nějakým způsobem zjistil.
3. Na svém křtu si nejvíc cením toho, že mi byl díky němu odpuštěn dědičný hřích a že mohu patřit do církve jako krásné rodiny Božích dětí.



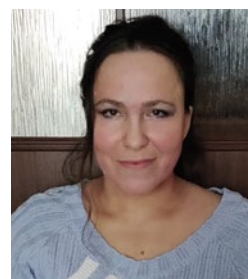
Lucie Vařílková

1. a 2. otázka: Pamatuji si, že jsem byla pokřtěná jako malé miminko společně s mojí starší sestrou, na přesný den jsem se nyní musela podívat. Byl to 25. říjen 1981.
3. Velmi si vážím toho, že mě rodiče nechali pokřtít, aniž by sami víru praktikovali.



Jana Mocková

1. Pokřtěná jsem byla v dospělosti.
2. Datum svého křtu si pamatuji; každý rok si ten výroční den připomínám a vnitřně ho prožívám.
3. Na křtu si nejvíce cením své nabýté příslušnosti ke Kristu.



Vladimír Novák

1. Jako dospělý, ve 30 letech.
2. Přesné datum si nepamatuji. Jen, že to bylo v poslední dekádě dubna 1990. Nepřipomínám si to.
3. Pro mě bylo zásadní moje „obracení“. Datum si pamatuji, to se nedá zapomenout. To byl mimo jiné nekonečný gejzír radosti a citelného milosrdenství. Také to byl zásadní zlom, který mi zcela obrátil život. Křtem zmizela ta radost. Jasně vysvětlení pro to nemám.



Marie Horáková

1. Jako dítě, novorozeně.
2. Víím, že to bylo o páté neděli postní. Datum v kalendářním roce si přesně nepamatuji, ale připomínám si to právě podle liturgického roku, když je pátá neděle postní. Teď jsem si dohledala i přesné datum, tak už si ho snad také budu pamatovat.



3. Je to pro mě zcela upřímně ten nejcennější dar vůbec – spolu s darem víry. Díky křtu mám svou nehlubší a nejpodstatnější bytostnou identitu, a to, že jsem Božím dítětem. Otevřela se mi brána ke svátostem už v nejranějším dětství, za což jsem také stále vděčnější. Mohu být součástí Církve, Kristova těla, a kdo jenom tuší, jak velká je to věc, jistě to vnímá stejně. Vnímám křest jako dveře k novému, dokonalému životu, jako kdyby se člověk skutečně znovu narodil – do duchovního světa a v něm pak mohl svobodně žít, růst, žít se, pracovat, rozvíjet se, objevovat další poklady a krásy atd...

Kdybych to měla vyjádřit básnicky, nastínit ten pocit radosti, že jsem pokřtěná a patřím do Církve, citovala bych žalm 86 (87):

*Vpravdě však Sión každý nazývá: Matko! *
Protože ten si zbudoval Svrchovaný. –
Do svítku vpisuje Pán, když národy sčítá: *
„Ti všichni jsou v něm narození.“
7 Jako v tanci se radují, kdo v tobě žijí: *
„Všechny prameny mé spásy jsou v tobě.“*

Myslím, že vlastně svůj křest nemohu a nebudu moci nikdy dost dobře docenit.

Manželské okénko

Dám-li přednost druhému, objevím radost

Nejsem žádný spisovatel, většina mých textů je doslova vydřených, přesto mě Bůh volá, abych se zamyslela a touto formou sdílela střípky našeho manželského života, s čím bojujeme, co se nám osvědčuje a co třeba chystáme zařadit do našich dnů. Z vlastní zkušenosti totiž víme, že sdílení může být velmi osvobozující. Člověk pochopí, že v tom nejsme sami, že všichni vlastně řešíme podobné problémy a to je velmi osvobozující. Letošní Manželská setkání v Blatné, která pravidelně navštěvujeme, byly pro nás v mnohém inspirativní a hodně nás s Honzou spojily. Požehnaných událostí, které se udály, bylo tolik, že by na to snad nestačily Stopy, proto vybírám jen jednu, která může být inspirací. Pokud těchto pár mých řádků inspirovat alespoň jeden manželský pár, tak budu moc vděčná. Oba s Honzou máme rádi lidi kolem sebe, rádi někoho potkáme, popovídáme, pomůžeme, ale jak to tak častěji bývá – po náročném dni už nemáme sílu na nikoho a ten poslední je náš partner. Někdy se z posledních sil plahočím s těžkým nákupem z Alberta, potkám kamarádku, i přes tu velkou únavu se usměju a prohodím pár milých slov. O pár minut později otevřu dveře našeho bytu, kde se na mě nalepí děti se spoustou nejnutejších potřeb. Ještě se držím. Když dorazí z práce Honza, na něj už mi „nezbyde“ ani ten úsměv a hlavou mi jde myšlenka „vždyť on to přece pochopí“, přestávám častěji komunikovat a jsem i dost protivná. Jednou dvakrát to pochopí, ale když je to častěji? I v jeho denním příběhu může být podobný scénář a naše komunikace se pak sníží na nejakutnější provozní věci a výtky, že už měsíc neopravil kapající kohoutek nebo že jsem zase křičela na Jindru. Provozní věci jsou v každodenním životě důležité, když se ale naše komunikace zasekne pouze na nich, může v nás růst velká frustrace a postupně se může přidat vzájemné odcizení. Byť o tomto problému teoreticky víme, tak se nám nedařilo s tím něco udělat. Až letos v červenci přišlo do našeho vztahu velké požehnání – teorie se nám podařila uvést do praxe, a to nejen na pár dní, ale již několik týdnů a věřím, že se nám to stává novým návykem. Osvědčilo se nám několik věcí:

- 1) Být k sobě laskaví, i když zrovna nemáme energie na rozdávání. Zjistila jsem, že usmát se na Honzu, říct mu pár milých slov sice stojí trochu té energie navíc, ale jeho to potěší, a protože to on má také jako cíl, tak odpoví také laskavostí, vzájemně se potěšíme a to nás spolu sblížuje. Samozřejmě, pro mnohé manžele to není novinka a dělají to úplně přirozeně.
- 2) Každý den před spaním si řekneme minimálně 3 pozitivní věci, které se nám ten den udály. Pokud jsme je prožili spolu, tak tím lépe. Každopádně jakýkoliv pozitivní pocit se počítá. Někdy, když je Honza hodně uzavřený do sebe, domnívám se, že se má špatně, ale večer se dozvím, kolik dobrých pocitů ten den prožil. Ukončujeme den pozitivně. Tato inspirace vychází od zakladatele pozitivní psychologie Martina Seligmana.
- 3) Každý měsíc v den našeho výročí svatby si položíme otázku: „Jak nám spolu poslední měsíc je?“ Pro nás je to hlavně prevence „zametání věcí pod koberec“, uvědomění si našich potřeb a možnost prosby o jejich naplnění. Zatím jsme to uskutečnili jen 2x, ale i tak vnímáme, že to nese své ovoce.

Pokud se nám toto daří uvádět do praxe, roste radost ve vztahu, chuť trávit spolu čas a motivace k plánování společného času, který je také důležitou součástí našeho manželského života.

**Ani ten nejmenší projev laskavosti není zbytečný.
Ezop**

Lucie Tomečková
www.manzelskasetkani.cz

Bůh v mém životě



Viktor Tomek

Ve čtvrtek byl státní svátek sv. Václava a konečně jsem měl volný den bez služby a věnoval se dlouho odkládané činnosti na zahradě. Vpodvečer jsem si lehl na zem a díval se nahoru, na zlatém světle zapadajícího slunce ozářené větve lísky na modré obloze. Jen jsem si potřboval narovnat záda, hned jsem se plánoval zvednout. Na mě si ale lehl pes, váží tak 3 kila, tak je to celkem milé.

Kdyby víc voněl, nezlobil bych se. Ale dal mi krásný prostor na osobní modlitbu, nechtělo se mi zvedat. Mimochodem, tu lísku jsem chtěl už mockrát pokácet, nelíbí se mi, žádné oříšky nemá a nic pod ní neroste. Psa jsem nevolal, stejně moc nerespektuje, jestli je chtěn nebo ne, a přišel sám. Jmenuje se Matylda, je to fena, to jen pro pořádek. Ale říkám jí pse. Tolik věcí v mém životě ale je vlastně trošku podobných jako ta líska. Užitek často nenese, nic tam neroste, hezké to není, moc to nevoní. Lepší by to bylo nějak se od toho oprostit, změnit nebo nejlépe něco úplně odstranit. A už se tím nezabývat. A vzniká nahodile, bez plánu a snahy. Ale stačí několik paprsků slunce a vše se okamžitě mění a stává se impozantním. I ten pes mi přinesl něco cenného: společnost. Je to banální až primitivní, řeknete si. Proč ne, využívám své hřivny, nezakopal jsem je a naopak je zde odkrývám ☺. Myslím, že i takto jedná Bůh v mém životě. Mnoha způsoby. Někdy se ozývá jemně a decentně, jen mírným gestem, které je patrné jen z nějakého úhlu pohledu. Využije vše, i to, co bylo zdánlivě k ničemu, nezajímavé, neplodné. Malým dodatkem udělá zásadní změnu. Co bylo ve mně k nepotřebě, získává skrze něj jiný rozměr, krásu, atraktivitu. Jen čeká na to, že i já si najdu čas na něj a všimnu si Ho. Tak i chápu sv. Pavlem zmiřovanou spiritualitu nedokonalosti: „Vždyť když jsem sláb, jsem silný“ (2K 12,10).

Nebo naopak přivodí hluboký otřes. Takový, kterým rozloží základ života, opěrné body zrelativizuje, objeví prázdná místa, bolesti. Tak mi bylo, když mi poprvé ve službě zemřel malý dětský pacient. Šok, nepochopení. Vždyť jsem se za něj i modlil. A nic nepřišlo, žádný zázrak, ani ten maličký, který by ho zachránil. Proč to dopustil, proč nemohl projevit milosrdenství, soucit? Navíc, proč se to stalo zrovna mně? Já, asi jako jeden z mála, kdo je věřící a chodí do kostela. Možná pro mě zazněla výzva: to nestačí, změňte se (podobně v Mt 4,11). Ještě výrazněji ke mně Bůh mluvil při Ignaciánských exerciciích v klášteře v Tuchoměřicích. Prožíval jsem je v tichu, modlitbě, v plnosti toho, jak nám byly nabízeny. A vnímal jsem, jak ke mně Bůh mluví. Skrze písmo, např. v podobenství o marnotratném synu.

Náhle jsem se viděl v naprosto jiné roli, v podobě, kterou jsem vždy odmítal. A pak přišla má poušť. I přes intenzivní modlitby Bůh nikde nebyl. I díky tomu jsem pochopil, že Ho potřebuji. Protože je to touha mého srdce. Není to, myslím, výraz slabosti a neschopnosti převzít odpovědnost za svůj život. Ale je to Bůh, kdo mi dává úplnost života, svobody a lásky. Nedává málo, to není jeho způsob (Mt 20, 1-16). Co víc můžu v životě prožívat, než plnou lásku někoho tak velkolepého, jako je Bůh. To myslím byl hlavní důvod Ježíšova poselství. Ukázat, že Bůh je láska a milosrdenství. Chápu, že Bůh je se mnou i ve chvílích těžkých. I v utrpení a bolesti, v nespravedlnosti, která mě drtí a nic s ní nezmůžu. Ať utrpení jakkoliv odmítám a nechci ho. Tak vnímám velikonoční tajemství, hluboce se mě dotýká.

A nakonec je Bůh v mém životě intenzivně ve společenství. Ve společné modlitbě, adoraci. Ve společenství, kde cítím otevřenost, respekt, přijetí a neposuzování. Od okolí, ani ode mě samotného. V době, kdy jsme měli malé děti, nás takové „Spolčo“ přijalo na Dobříši. Bylo pro nás radostí, kterou jsme jinde nepoznali. A v posledních letech prožíváme takto intenzivně společenství Kány. Jako místo, kde je centrem živý Bůh, který mluví ke každému z nás a přitom osobně, jménem. Kde je mi radostí společná modlitba. Je to spiritualita, která je mi blízká, i když i to stálo určité úsilí. Zde mi dal Bůh prožít dotek své přítomnosti. Vnímám, že Ježíšova odpověď, co je největší a první přikázání: miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší... (Mt 22,37-40) je podstatou víry a nejen nesplnitelnou výzvou, která mě paralyzuje, protože je neuchopitelná a nesplnitelná. Pak i chápu, že Augustinova věta: Miluj a dělej, co chceš... není jen rozmarňý bonmot mystika. A hlavně to, že ve vztahu mezi mnou a Bohem, je i moje Markéta.

Viktor Tomek



Viktor Tomek s rodinou

Letošního setkání mládeže v Lisabonu se zúčastnilo několik mladých z naší farnosti. Jaké jsou jejich dojmy, se dozvíte v následujícím rozhovoru.



Kdo všechno jel z naší farnosti – a jeli jste společně?

Jeli jsme na dvě skupinky, holky Majda a Bětka Romovy a Lada Richterová jely s Českobudějovickou diecézí. A Madlenka Sedláková a Matyáš Novák jeli s Pražskou diecézí.

Jaký máš ze setkání celkový dojem?

MS: Čekala jsem od toho podobné pocity jako minulý rok z CSM v Hradci Králové. Ale nedá se to srovnat. Byl to intenzivní a extrémní zážitek v dobrém i špatném smyslu. Jsem ráda, že jsem to zažila.

MR: Souhlasím s Madlenkou, bylo to krásné a bylo toho dost.

BR: Za mě taky velmi intenzivní zážitek. Z celého setkání u mě určitě převažují pozitivní pocity.

LR: Určitě musím souhlasit, že to bylo velmi intenzivní.

MN: Ve mně setkání zanechalo nádherné vzpomínky a touhu zúčastnit se i dalších. Je krásné vidět, kolik nás mladých věřících na světě je, a to jsme v Portugalsku určitě nebyli všichni.

Jaký byl tvůj nejkrásnější nebo nejsilnější zážitek?

MS: Zasáhla mě výstava o eucharistických zázracích, kterou shromáždil blahoslavený Carlo Acutis. A několik kázání, která jsem slyšela od kněží v Českém centru jako by byla přímo pro mě. Bylo to to, co jsem zrovna v ten moment potřebovala slyšet. Třeba že bázeň před Bohem znamená bát se ztratit Boží přízeň.

MR: Mě hodně oslovilo kázání v naší diecézi v Portu o odpuštění. Pak se mi také velmi líbila jedna cesta z večere domů, při které do nás náš hostitel hustil životní moudra. Nejvíce se mi ale líbil budíček po noci strávené v Campo da Graça, bylo to poprvé co jsem spala pod mostem.

BR: Nejsilnější zážitek pro mne asi byla večerní adorace v Campo da Graça. A i mně se velmi líbila některá kázání v českém centru.

LR: Pro mě bylo asi nejsilnějším zážitkem vidět milion mladých věřících se probouzet při východu slunce v Campo da Graça. DJ Padre Guilherme při tom hrál velmi dobré beaty.

MN: Od setkání v Lisabonu jsem očekával podobně intenzivní okamžiky jako ze setkání v Hradci. A k mému překvapení přišly trochu jinudy. Potkali jsme plno skvělých lidí a prožívání setkání s nimi bylo to, co mě naplňovalo.

A naopak – bylo tam něco, co se ti nelíbilo?



MS: Bylo pro mě náročné prožít mezinárodní mše a jiné akce, špatně jsme viděli na obrazovku, nebo jsem ze začátku neměla sluchátka, abych si nahladila rádio s anglickým překladem, tudíž jsem nerozuměla, co kněz říká. Na předprogramu v diecézích jsem byla fascinovaná množstvím lidí a národností, které jsme v Portu potkávali. Jak jsme přijeli do Lisabonu, tak mi začaly davy lidí vadit. Museli jsme pořádkem čekat, až na nás přijde řada, a bylo mnohem větší horko, což je v davu o to nepříjemnější. Proto jsme na některé další akce kvůli tomu nešli a prošli jsme si radši město, podívali se do Oceanária nebo k soše Krista.

MR: Z duchovního programu (toho mezinárodního) jsem si vlastně kvůli dost špatné organizaci nic moc neodnesla. Křížovou cestu jsem třeba dosud ještě neviděla a vůbec netuším, o čem ty programy byly. Také jídlo mělo někdy





poměrně nízkou úroveň, nejednou jsem dostala zkažený oběd a čekání na něj se často zdálo bez konce.

BR: Já můžu jen souhlasit, bohoslužbám jsem moc nerozuměla a díky špatnému signálu i těžko hledala překlad.

LR: Osobně mi trochu vadilo extrémní množství lidí, co se na nás tlačilo, když jsme šli po dálnici do parku Tejo na závěrečný program, ale jít po dálnici se zdánlivě nekončící masou lidí je docela silný zážitek.

MN: Musím souhlasit se vším. Osobně jsem chtěl být i párkrát sám, ale zkrátka to nešlo. Těch lidí už bylo občas příliš.

Ovlivnilo setkání nějak tvoje prožívání víry?

MS: Oblíbila jsem si blahoslaveného Carla Acutise, jednoho z patronů setkání. Díky němu a díky rozhovoru s jednou holkou, kterou jsem potkala, jsem si uvědomila význam růžence a eucharistie. Modlím se teď k Panně Marii alespoň desátka denně a prožívám mši svatou s větším vědomím.



MR: Ne.

BR: Ano, myslím že to ovlivnilo hlavně můj vztah s Pannou Marií.

LR: Asi ne.

MN: Ano, s Pannou Marií jsme si blíže a pochopil jsem určité věci víry. Mši svatou prožívám jinak, intenzivněji.

Pokud vás jejich vyprávění zaujalo a chcete se dozvědět ještě více, přijďte v pátek 10. 11. po mši sv. na faru, kde budou účastníci SDM promítat fotky z akce a vyprávět své zážitky (viz plakátek).

Za rozhovor děkuje

Daniela Feltová

Světový den mládeže (SDM) je setkání mladých lidí z celého světa s papežem. Je to také pouť, oslava mládeže, vyjádření univerzální církve a intenzivní okamžik evangelizace pro svět mladých. Slaví se na diecézní úrovni na Květnou neděli a každé dva, tři nebo čtyři roky jako mezinárodní setkání ve městě vybraném papežem za účasti Svatého otce. Sdružuje miliony mladých lidí, aby oslavili svou víru a pocit sounáležitosti s církví.

Od svého prvního ročníku v Římě v roce 1986 se Světový den mládeže osvědčil jako laboratoř víry, místo zrodu povolání k manželství a zasvěcenému životu a nástroj evangelizace a proměny církve.



A ještě fotka z víkendového putování 15. – 17. 9. na Tetín, zakončeného nedělní mši svatou u příležitosti svátku svaté Ludmily.

Farní tábor



Odjezd na tábor nebyl zrovna ideální. Předpověď počasí se naplnila, pěkně nám pršelo hned od rána, takže nástup do autobusu byl poměrně rychlý bez dlouhého loučení. Cesta byla delší, cca 2 hodiny a na mnohých tvářkách byla znát nervozita, co nás čeká. Taky aby ne, 7 dětí jelo poprvé a také premiéru měli mladší mládežníci, kteří se letos prvně přehoupili do role vedoucích. Dobrá Voda nás přivítala sluníčkem, ale zároveň se kolem nás téměř otírali zahalení otrhanci s holemi a rolníčkami, které od nás odháněli 2 podivní občané. Trochu zmatený výjev na začátku, ale pochopili jsme, že jsou to malomocníci, kterých se všichni bojí. Během svačiny nás uvedla do děje další scénka, ze které bylo patrné, jak jakýsi mladík žije veselým životem s kamarády, nedbá povinností ani obchodu svého otce.....děti se tímto dozvídají, že se jedná o mladého Františka, který žije v Itálii, v městečku Assisi. Chce být rytířem, a tak se bezhlavě vrhá do bojů za Assisi proti Perugii. Děti jsou rozděleny na 2 skupiny a probíhá boj, při kterém Assisané prohrají a jsou uvaleni do vězení. Následuje obchodovací hra, aby děti pomohly vydělat co nejvíce peněz Františkovu otci, který ho chce z vězení vykoupit. Do děje vstupuje také již panna Klára, která nese vězňům jídlo. Rychle se přiblížil konec dne a nám se podařilo konečně

Františka z vězení vykoupit. Tato nesnáz dopadla dobře a všichni se mohou těšit, co přinese další den.

Nedělní ráno, při snídani, František klidně spí a v tom se mu zdá sen, jak vyráží na křížáckou výpravu. Je z toho nadšený a honem shání družinu. Každý tým si vyrábí svůj prapor, který ponese na výpravu. A už nám prší a my máme trochu strach, jestli se nám krásně vybarvené prapory v tom dešti nerozpíjí. Družina vyrazila, vedená Františkem, stoupala do prudkého kopce vzhůru. Byla to výprava namá-



havá, a tak si František musel po cestě odpočinout. Ulehl ve stínu lesa a v tom se mu ve snu zjevil anděl, který k němu pravil: „**Františku, koho chceš následovat, sluhu nebo Pána?**“ Úlekem se probudil. Co to chtěl dělat? Zabíjet nevinné? Ihned se otáčí na cestě a vrací se domů. Cestou potkává malomocné a je naplněn soucitem a laskavostí. Od této chvíle se jim věnuje a pomáhá jim. Po mši svaté, kterou nám sloužil pater Pintíř, jsme pokračovali v dějové lince. Děti si pomáhají, vzájemně se při svačině krmí. Františkovi zahořelo srdce pro Pána Ježíše, a tak se pouští do opravy rozpadlého kostela.....Děti mu v následující hře shání materiál na opravu chrámu. Panna Klára sleduje zpozzdálí Františka a jeho počínání a svěruje se své sestře, že ho velmi obdivuje a že by chtěla být jako on. František je natolik zapálen opravou chrámu a posláním žít v chudobě, že neváhá a rozdává látky z obchodu svého otce chudým a potřebným. Logicky to dopadne špatně, otec zuří a vyhání Františka z domu.

Nový den přináší již při rozcvičce šepandu, co ten František vyvádí, a že je „divnej“. Snídá pouze suchý chléb s vodou a má kolem sebe první příznivce, kteří mu pomáhají. František se nenechává odradit řečmi a klidně káže i zví-





řatům, však jsou to také boží tvorové. Naše „vyhlídnuté“ stádečko ovcí a koz se raději před deštěm schovalo pod přístřešek, tak to František neměl jednoduché je zaujmout, ale my jsme jeho slovům pozorně naslouchali. František došel k závěru, že se bude muset vypravit do Říma, aby získal papežův souhlas se svou řeholí. Děti poutníka doprovázely, cesta byla ale nepříjemná, deštivá, a dokonce se část šla bosky. Brrrr. U papeže přijetí nebylo zrovna vlídné, stráž i kardinál neměli chuť pouštět špinavé otrhance ke svatému otci. I přes počáteční vyhnání se nakonec podařilo obhájit řeholi „Bratrstvo Ježíšovo“. A tak se František vrací domů. Večer za ním přichází Klára, s prosbou, zda by se nemohla k němu přidat. František Kláře stříhá vlasy a pověřuje ji založením ženského řádu = „Společenství Chudých paní“ a zároveň ji odvede do bezpečí kláštera.....

Na úterý byl naplánován velký výlet do okolí, vzhledem k počasí jsme ale museli zůstat v blízkosti ubytování. Hned ráno vyhledal Františka jeho přítel, Bernardo, který se vracel z křížácké výpravy. Je celý rozrušený, jak výpravy probíhají. Jen František může zasáhnout a sjednat mír. František se tedy vydává na cestu do Orientu, setkává se se sultánem a rozmlouvá s ním. Poukazuje na stejné kořeny muslimů i židů – děti rozplétají rodokmen od Abrahama. Po cestě potkáva postavu muezzina, ze kterého je nadšen. Princip svolávání k modlitbě se mu natolik zalíbil, že jej aplikuje po návratu i ve své zemi a zavádí klekání. Také my na táboře od

této chvíle s úderem zvonů necháváme veškerých aktivit a společně s dětmi se modlíme v poledne Anděl Páně a večer Otče náš. Úterní odpoledne je vyhraněno pro workshopy: divadlo, islám, křížové výpravy, modlitba Anděl Páně, šerm, papež František, hudební. Večer probíhá mládežnická bojovka, která je opravdu „drsná“, v dešti a tmě, v neznámém prostředí. Trochu jsme se báli, aby se nám mládežníci nepoztráceli. Všichni to ale zvládli bezvadně! Jdeme spát hodně pozdě, a to nás čeká ještě bojovka pro děti, které jsou nedočkavé a těší se, ale do deště je hnát nechceme ☺.

Tábor se přehoupnul do druhé poloviny. František si svým příkladem získává mnoho příznivců, všechny děti hned po ránu dostávají chudé hábity, jsou vítáni jako noví spolubratři, snídají suchý chléb a radostně se připojují k bratrům. A konečně neprší, tak se jde ven, kde

u studánky František sestavuje „živý Betlém“ z mládežníků. Vzápětí tento úkol dostanou všechny týmy. Krásně se tohoto nelehkého zadání chopily a vytvořily opravdu originální živé Betlémy. Následoval „orientační běh“, při kterém měl každý tým nasbírat předem určené suroviny, ze kterých později odpoledne vařili na večeři toskánskou chlebovou polévku ribollita. Před tím jsme ale společně slavili mši svatou, kterou pro nás sloužil otec Jan. Jako již tradičně nás přijel podpořit na celý den ☺. Doprovázela nás naše táborová „kapela“, která nám hrála také každý večer při modlitbě a při zpěvu táborové písně. Pak už vypuklo vaření, které bylo završeno hodnotící komisí. Polévka měla 6 různých chutí, každý tým měl svoji originální verzi. Nebylo to lehké rozhodování.

Čtvrteční ráno potkáváme již stárnoucího Františka, který je nemocen a špatně vidí. Vysílá bratry, aby šířili ve světě evangelium. A bratři putují a formou hry děti zjišťují, kam se vlastně dostaly. Do jaké cizí země. Asi tušíte, že do Čech. A rovnou ke královskému dvoru, kde se snaží král Přemysl Otakar I. provdat svoji dceru Anežku. Ta své nápadníky odmítá a králi již dochází trpělivost. Děti mají za úkol nachystat pro Anežku ženicha, pěkně ho nastrojít a patřičně vychválit jeho kvality. Měli jsme opravdu ženichy k pohledání, ale vše marné. Anežka se vydává jinou cestou. Dopiše si s Klárou, a děti tyto dopisy musí doručit. Pozor ale, na cestě se pohybují také lapkové. Odpoledne Anežka zakládá špitál, kde ošetřuje nemocné. Děti jí s ošetřováním pomáhají. Při večerním setkání si s dětmi povídáme o zakládání klášterů v dnešní době.





A je před námi poslední táborový den. František dostává od knížete Orlanda vrch Alverno, na kterém si může postavit poustevnu. Děti vyráží do lesa postavit po týmech nejlepší poustevnu pro Františka. A tam, v místě ticha a modlitby, je František obdarován stigmaty. I děti mají mezi sebou jednoho kamaráda, který je takto obdařen a kterého mají za úkol dopravit zpátky do tábora. Od bratrů se dozvídáme, že František již zcela oslepl. I my si vyzkoušíme formou her, jaké to je být nevidomý. Děti musí poslepu např. poznat různé vůně nebo chutě. A co nám ještě schází ze života světce

vzpomenout? Je to jeho známá Píseň bratra Slunce. Oslavná óda na krásu božího stvoření. Děti mají text písně rozdělený po týmech a každý tým má za úkol své verše zarecitovat a výtvarně či dramaticky zpracovat. Společně pak vytvořit jeden celek. Tato aktivita se jim moc povedla. Večer jsme si shrnuli dění na táboře a zároveň se snažili přiblížit živý odkaz Františka v dnešní době, zejména v souvislosti s papežem Františkem.

Sobotní ráno bylo kouzelné, počasí jak z pohádky. Konečně jsme mohli potvrdit slova správce, že při hezkém počasí

jsou vidět Brdy. Po dopoledním úklidu nás čekalo vyvrcholení bodování týmů a zhodnocení snažení dětí. Za „vydělané“ peníze si mohly účastníci na jarmarku nakoupit všelijaké zboží. Obchodníci prodávali se zápalem, pokřikovali, nabízeli, zlevňovali. A tak děcka nakoupily nejen potřebné věci, knížky, apod, ale také zbylé křupinky, rýži aj. zásoby, které nám zbyly z vaření. Prostě obchod, jak má být. Tento zážitek byl pro mnohé děti nový a moc se jim líbil ☺.

Jiřina Romová



Plánované akce ve farnosti, v diecézi

Provozu na farní zahradě, pódiu, sálu se ujala Eva Kácovská – připravila provozní řád, kalendář akcí v záložce **farní zahrada** zveřejněn na webu farnosti – po dohodě možná rezervace na různé oslavy (narozeniny, křtiny, rodinné setkání...) a přednášky, úklid, organizace služeb maminek ohledně větrání.

Duchovní obnovy:

- 11. listopadu 2023 10 – 13 hodin – duchovní obnova – P. Matěj Jirsa – „Mše svatá jako setkání s Bohem“.
- 18. listopadu 2023 15 – 18 hodin – P. Jan Kuník – redemptorista ze Svaté Hory – „O modlitbě“.
- 25. listopadu 2023 15 - 18 hodin – Sestra Angelika Pintířová – „Tvořivé setkání s žalmý“.

9. 12. 2023 – společná pouť na Svatou Horu

20. 7. 2024 – Skalecká pouť (10.00 hodin – mše svatá – dohodnut jako celebrant P. Adolf Pintíř)

Tip na dobrou knihu

Do boje s růžencem, aneb Jak se porazit a přitom vyhrát Štěpán Smolen

Tato útlá knížečka byla mým prvním setkáním s křesťanskou literaturou. Dostala se mi do rukou před několika lety, v úplných počátcích mého křesťanského života na doporučení mého muže, který moc dobře věděl, že mě její malý rozsah pomůže nalákat ke čtení. Právě díky ní jsem se naučila pravidelně se modlit růženec. Kniha je napsána jako bojová příručka pro záchranu lidské duše, v jejím úvodu se vtipným způsobem definuje boj, protivník, zbraň i bojiště. Moderně a atraktivně představuje modlitbu růžence a zobrazuje ji jako výzvu, která zaujme i mladé lidi.

Autorem je Štěpán Smolen, katolický kněz, který je v současné době duchovním správcem farnosti Jablonec nad Nisou. Mezi jeho nejznámější knihy patří *Bud', kde jsi*, *Cesta na Západ*, *Cikánský evangelia* či nejnovější počín *Pominuté chvály*. Brožurka je rozdělená podle jednotlivých desátek růžence, které autor využívá k rozpoznávání nejrůznějších lidských slabostí a pokušení. Nazývá svou knihu příručkou k bojové hře jménem život a ukazuje nám v ní pravidla, jak rozvíjet svůj vnitřní život a bojovat s pokušením.

Při čtení mě často mile překvapovalo, jak jednoduše, srozumitelně a výstižně Smolen pojmenovává jednotlivé lidské nectnosti i způsoby, jak s nimi zatočit. Činí tak s vtipem a sebekriticky. V několika málo větách se dostane přímo k jádru lidské slabosti, nemilosrdně a přesně ji rozpitvává, a pak nabídne prostou cestu, jak s ní bojovat a s Boží pomocí ji přemoci. To je ostatně pro jeho texty charakteristické.

Když jsem před několika měsíci přijala křest, cítila jsem úlevu, že je ta dlouhá cesta za mnou a já se stala součástí Církve. Ovšem velmi rychle jsem si uvědomila, že jsem vlastně teprve na začátku a přede mnou se otevírá cesta, která bude plná selhání. Tato kniha mi pomohla mé slabosti pojmenovat a bojovat s nimi. Jde o zajímavý evangelizační fígl, díky své hravé formě dokáže tento text překonat hradby i člověka, který zatím stojí na náboženském rozcestí a váhá, kterou cestou se vydat.



Na závěr jsem vypsala několik citátů, které se mi v knize líbily:

„Malá lidská dřina je korunována velkým zázrakem [...] utíráš nádobí, počítáš rovnice a v nebi se plody práce násobí.“

„Odvaha neznamená nemít strach, ale navzdory strachu do bitvy jít.“

„Člověk je milován – ne pro velikost svých výkonů, ale navzdory svým selháním.“

Dominika Moulíková

Můj oblíbený svatý



Mým velkým pomocníkem v momentech, kdy mám před sebou tvář teenagera a už už bych šla pryč a hlavně co nejdál, je Don Bosco.

Jeho životopis je poutavě zpracovaný v mnoha knížkách, na tu svoji první jsem natrefila na farní knihovně v Bánově na moravském Slovácku, odkud pocházím, přesněji tedy ze Suché Loze. Jako dítě jsem společně se sourozenci chodila v květnu na májové pobožnosti, kde místní katechetka z tohoto životopisu předčítala.

Koho by ty poutavé příběhy nechytly za srdce? Ale i jiné mě upoutaly, také od lidí, kteří se věnovali těm na okraji, např. francouzský kněz Guy Gilbert. Jeho knížka *Až do krajnosti: kněz mezi mladými na okraji společnosti* v mém dospívání byla také důležitá.

Nakladatelství Portál tenkrát (v 90. letech) vydalo více jeho knížek a dozvěděli jsme se o nich z tehdejšího cenného časopisu *Adéčka*, neboli *Anno Domini*. Naše maminka časopis odebírala a do dnes máme všechna čísla.

Ale zpět k Donu Boscovi: později jsem se seznámila se salesiány, chvíli pracovala pro Salesiánské hnutí mládeže a díky nim jsem prožila spoustu krásných chvil a naučila se především těch drzých teenagerů nebát.

Na světcí Boskovi jsem vždycky obdivovala odvahu a víru. I v jeho očích, na fotografii pořízené v pozdějších letech jeho života, je ten odlesk znát: nebál se, plně se spoléhal v mnoha svých rozhodnutích na pomoc Panny Marie, nezapochyboval v mnoha zdánlivě beznadějných momentech.

Ale měl také své nároky, i to v jeho očích můžu rozeznat. Požadavky k práci, nepostávání bezradného, požadavky k lásce. Ne polovičatosti a odstupu z opatrnosti.

Kdo ví, jaký by měl stisk ruky. Asi také pevný.

Karolina Peroutková



Farníci vzpomínají

Dnes zavzpomínáme s paní Marií Obermajerovou

Narodila se v Líšnici před 87 roky v domě, ve kterém dodnes žije. Sešly jsme se ale v bytě její vnučky paní Moniky Svobodové, v novostavbě u mníšického střediska, kam paní Obermajerová vyskotala do čtvrtého patra jako nic, na rozdíl ode mne, která jsem pěkně funěla.

Líšnici paní Obermajerová neopustila. Tady chodila do školy, do kostela, učila ve školce a vychovala své dvě dcery. Jen po studiích se ocitla na čas jinde, dostala totiž umístěnkou. To tak v padesátých letech chodilo za ministra Nejedlého, že si nikdo místo svého zaměstnání nemohl sám vybrat, ale dostal umístěnkou. A tak

i paní Obermajerová musela do Bíliny v severních Čechách, kde učila v mateřské školce. Manžel paní Obermajerové byl také rodák z Líšnice, kde se i seznámili. Do Bíliny za ní jezdil, aby se viděli i přes týden a ne jen o víkendech, kdy se vracela domů. Ale nejvíce se scházeli v Líšnici, kde měli svatbu v místním

kostele. Pan Obermajer hrál na trumpetu s kapelou a doprovázeli a hráli vždy na svátečních mších, pohřbech atd. Po třech letech bílinského vyhnání se s manželem ocitli spolu opět v Líšnici. Jak se říká něco zlého pro něco dobrého. Když dcery povyroستly, jezdila paní Obermajerová do práce z Líšnice na poštu v Praze na Smíchově.

Paní Obermajerová byla pokřtěná, celý život žije ve víře a stejně vede celou svou širokou rodinu.

„Já začala chodit do kostela tady v Líšnici se svojí babičkou, nevynechaly jsme skoro žádnou mši. Babička krásně zpívala, naučila mne to a já zpívám na kůru dodneška“, vzpomíná paní Obermajerová a pokračuje: *„pokaždé přinesu na místo, kde babička v kostelní lavici sedávala, kytičku. Nikdy ji tam nezapomenu položit, každou neděli ji tam dám.“* A vnučka, paní Svobodová u které si povídáme, dodává, že babička zpívá každou neděli na kůru. Během mše seběhne dolů ke svatému přijímání a zase vyběhne nahoru na kůr, aby mši dozpívala. Je neuvěřitelné, jak je ve svém věku fit.

„Vzpomínám si na své první biřmování, pokračuje paní Obermajerová, to byla krásná událost, samozřejmě tady v Líšnici. Kmotrou mi byla teta Anežka, měla jsem bílé šatičky, kostel byl vyzdobený, to se nikdy nezapomene, první biřmování. A pak jsme měli malou hostinu na faře, to ještě v Líšnici fungovala fara. To bylo za pana faráře Javůrka. Škoda, že je teď budova fary prázdná.“ Usmívá se nad vzpomínkami paní Obermajerová.

Zajímalo mne, jak to bylo s návštěvami kostela během totality. Věřící to přece jen neměli tak jednoduché, jak jsme zvyklí dnes.

„Měla jsem štěstí, sice se na nás koukali trochu skrz prsty, zvláště v té Bílině a nenechali nás jako třídu studentů posledního ročníku střední školy pohromadě, ale do kostela jsem mohla vždycky. A nevynechávala jsem, prostě mi víra vždycky pomohla ve všech nesnázích, které život přináší. Nikdy bych život, tak jak jsem ho vedla, neměnila. Po mši jsme se pokaždé sešli, já upekla bábovku a povídali jsme si,

drželi jsme při sobě. A je to tak dodnes. Když se podívám, jak je každou neděli plný kostel! Staří, mladí, děti co po kostele pobíhají, je to úžasné! Můj nejmladší pravnouček je šťastný, když ho pan farář pohladí, pokaždé na to čeká“, usmívá se.

Babička paní Obermanové byla sestra babičky Jaroslava Nováka (v povědomí ho máme jako zpěváka a trubače při Hubertských mších a jeho syn, také Jarda Novák je vynikající tenor například při Rybově mši o Vánocích). Tady

je vidět hudební a pěvecké nadání celé rodiny. V Líšnickém kostele se zpívají písně, které zavedl před lety farář Javůrek a také, které ze Slovenska přivezla manželka J. Nováka.

Paní Obermajerová je už léta vdova, ale má dvě dcery, čtyři vnoučata a šest pravnoučat. Všichni jsou pokřtěni, všichni navštěvují Líšnický kostel a scházejí se u babičky. Jsou velká a šťastná rodina.

Alexandra Merunková



Marie Obermajerová s vnučkou

Oblíbená modlitba a recept



Paní Obermajerová s vnoučaty

Moje nejoblíbenější modlitba

Paní Marie Obermajerová je Líšnická rodačka, pamatuje zlé i dobré časy, vždy jí v životě, podle jejích slov, pomohla víra. Její nejmilejší modlitba je k Panně Marii, kterou jí naučila babička a kterou naučila i své dcery a předala ji i svým vnoučatům a pravnoučatům.

*Pod ochranu tvou se utíkáme,
svatá Boží rodičko.*

*Neodmítej naše prosby
v našich potřebách,
ale ode všeho nebezpečí
vysvobod' nás vždycky,
Panno slavná a požehnaná!
Paní naše, prostřednice naše,
orodovnice naše,
u Syna nám smilování vypros,
Synu svému nás doporuč,
k Synu svému nás doprovod'.*

Můj nejoblíbenější recept

V článku „Farníci vzpomínají“ zmiňuje paní Obermajerová chvíle, kdy si na faře, s přáteli – farníky, vždy po mši, poseděli u kávičky a bábovky. Je tedy jasné, že jsem o recept na její výbornou bábovku požádala. A dávám slovo, že ji na naše nedělní „agapé“ před mníšec-kým kostelem také upeču.

Ořechová bábovka

25 dkg cukr moučka
12 dkg másla
4 žloutky
20 dkg polohrubé mouky
8 dkg vlašských oříšků
1 prášek do pečiva
1 vanilkový cukr
sklenička mléka

Z bílků ušlehat sníh a jemně vmíchat na konec.

Vložíme do dobře vyhřáté střední části trouby a pečeme zpočátku na 180 °C, po 10–15 min. snížíme teplotu na 150–160 °C
Doba pečení cca 45 min.

Alexandra Merunková



Ilustrační foto

pixabay.com